

ФЕЯ ВІЕЛИЦА

книжка 1

Отворко среща малката фея на виелиците в Ледената пустиня

Днес Отворко е готов
да последва всеки зов,
да изслуша и помогне,
храбро всеки враг да погне.

Той джудже е арогантно,
мрази всичко амбулантно,
търси истината там,
дето има смях и срам.

Тръгнал е на дълъг път,
към зъмръзналия кът,
Полюс Северен наречен,
вечно с лед и сняг облечен.

Там след края на гората,
(на джуджетата съдбата),
ледена пустиня има
и е вечна люта зима.

Девет ноци, девет дни,
не яде, нито пък спи,
най-накрая я достигна,
тази пустош – ледна, зимна.

Но не щеш ли той завари,
малка фея, изпревари
всички други хищни твари
- тя сама бе, за другари

имаше играчки две
- плюшен котарак и мече,
дали щеше да реве!
– Ти защо си тъй далече,

нямаш ли си татко, мама,
май си във беда голяма!
– Тъй попита я Отворко.
Вместо да заплаче горко,

малкото дете с крилца,
без роднини, без деца,
да играе с тях на воля,
даже не му се помоли.

– Аз не слушах и баща ни,
ме изгони от дома.
А сестрите ми отбрани,
мразят ме и съм сама.

– Ти на фея ми приличаш,
във дворците елфът стар,
дето цар Натур наричат,
сигурно е твой баща.

– Аз съм снежна фея, да,
радвам се на свобода!
– Тръгвай с мене, аз приятел
ще ти бъда с моите братя.

Аз съм силният Отворко,
вечно кисел е Мърморко,
а Бърборко сладкодурен,
ще намери за теб думи.